

Barcelona, t'estimo
Relataires, 2

Barcelona, t'estimo

•DIVERSOS AUTORS•

Barcelona, l'estimo és un projecte editorial
organitzat des de l'Associació de Relataires en Català (ARC)
amb la col·laboració de Relatsencatalà (RC)

Reservats tots els drets d'edició per
© Associació de Relataires en Català
www.associaciorelataires.com

i
© Editorial Meteora SL
www.editorialmeteora.cat

© dels textos, segons els autors referenciats

Els relats d'aquest recull han estat seleccionats
per un jurat format per associats i associades de l'ARC:
Alicia Gili, Enric Roca, Manel Masip, Núria Gausachs,
Paulino Guimes i Ramon Navarro

Primera edició: març de 2011

ISBN 978-84-92874-33-0

Dip. Leg. B.9463-2011

Disseny de la coberta: M. Jesús Royo
Fotografia de la coberta: © Marga Cruz

Compaginació: Meteora, serveis editorials
Imprès a Fotoletra, Barcelona

SENSE L'AUTORITZACIÓ ESCRITA DE L'EDITOR, QUEDA RIGOROSAMENT PROHIBIDA,
SOTA LES SANCIONS ESTABLERTES PER LA LLEI, LA REPRODUCCIÓ TOTAL O PARCIAL
D'AQUESTA OBRA A TRAVÉS DE QUALSEVOL PROCEDIMENT MECÀNIC O ELECTRÒNIC,
INCLOENT-HI LA REPROGRAFIA, LA DIFUSIÓ PER XARXES TELEMÀTIQUES
I LA DISTRIBUCIÓ D'EXEMPLARS D'AQUESTA EDICIÓ
MITJANÇANT LLOGUER O PRÉSTEC PÚBLICS.

Pròleg

L'ASSOCIACIÓ ES CONSOLIDA. Potser aquest no és el missatge prioritari que cal transmetre amb el present recull de relats, però sí crec que cal esmentar-lo en primer lloc.

Fa tot just uns mesos sortia al carrer la primera publicació endegada, organitzada i coordinada des de l'Associació de Relataires en Català (ARC), amb la col·laboració del portal literari Relatsencatalà (RC). I avui tenim ja a les mans el número 2 de la col·lecció Relataires. Penso que podem estar satisfets de la feina feta i de la il·lusió que hem abocat en els projectes literaris que ens uneixen i que ens agrada compartir.

Com bé sabeu, la iniciativa del **Barcelona, t'estimo** pretén esdevenir una mena de clon dels films *Paris, je t'aime* i *New York, I Love You* mitjançant un seguit de relats ambientats a la ciutat de Barcelona. Potser no hem aconseguit aglutinar tots els barris, potser queden districtes que no han trobat el

seu lloc entre aquestes històries, però també és cert que hem ofert una bona mostra de la ciutat.

Al llarg d'aquestes pàgines podreu emocionar-vos mentre passegeu per una Barcelona antiga que és evocada des del record nostàlgic; podreu riure amb les peripècies desafortunades d'alguns personatges fantàstics; podreu indignar-vos davant algunes injustícies que han tingut lloc en aquesta ciutat; podreu copsar els elements arquitectònics més moderns i flamants que s'han incorporat a la urbs o conèixer de primera mà fragments de la llarga història que la configura. I sempre des d'un plantejament ben clar: estimem Barcelona.

Deixeu-vos dur per la lectura d'aquests relats, imagineu-vos cada escenari, cada barri, cada carrer i després, si teniu l'oportunitat, aneu a visitar-lo. De ben segur que la narració haurà enriquit la vostra visió d'aquella zona de Barcelona.

Sílvia Romero
Presidenta de l'ARC

El llaç vermell

Anna Maria Villalonga

QUATRE NÚVOLS JUGANERS FAN CABRIOLES en un cel plàcid de primavera. El blau és encès, lluminós, encerclat per un requadre estret que ell ja no veu. Recolzat a la paret, la mirada perduda, encén una cigarreta amb parsimònia. Fet i fet, no té cap pressa. El temps és l'única cosa que li pertany. Amb un gest pausat, quasi mecànic, tanca els ulls.

»23 d'abril. Sant Jordi. Roses vermelles emplenarien els carrers curulls de gent i de cridòria. I les parades de llibres, i les botzines, i tothom bocabadat davant d'aquella explosió de naturalesa urbana i de sobtat oferiment de lectura.

»La diada de Sant Jordi sempre li havia semblat una festa única. La seva preferida. Barcelona es vestia de gala, com un valuós regal dins d'una capsula daurada lligada amb un enorme llaç vermell. La ciutat, endiumenjada i cofoia, esdevenia confortable i còmoda. Tothom volia formar part

de la celebració. Tothom estenia els dits per desfer el llaç i obrir la capsa amb delit, amb avidesa. A l'interior, com un tresor de valor incalculable, la gran urbs es desplegava immensa i magnànima, vibrant.

»Enlloc del món podia existir una altra diada com aquella. L'ambient es transformava. L'aire semblava més pur i l'atmosfera més neta. Els homes transitaven amunt i avall, entraven o sortien de la feina, agafaven el metro. Sordejant davant d'un pudor que segurament no haurien suportat cap altre dia, duïen les roses a les mans, ben altes, a l'espera de ser lliurades amb reverència a les destinatàries elegides. I elles, malgrat la certesa de l'arribada, sempre les rebien amb somriures còmplices. Cada rosa es convertia en un present inesperat i sublim.»

Obre els ulls bruscament. El record l'ha assaltat amb massa vivesa i, en el fons, el molesta. La cigarreta s'ha consumit i quasi el crema. Amb una revolada, la llença a terra. La cendra calenta s'escampa als seus peus. N'encén una altra amb una certa ràbia. Les coses no estan per malbaratar el tabac, pensa, serrant les dents i fent una xuclada fonda. Quan torna a enlairar els ulls, res no ha canviat. El cel d'abril continua mostrant amb insolència un blau refulgent.

»Des de petit, Sant Jordi sempre fou a casa seva un dia especial. De bon matí, la mare i ell s'empolainaven i sortien al carrer. Ell anava molt repentinat. La mare, que el volia veure ben guapo, li posava colònia i li passava la pinta amb insistència. No se sentia satisfeta fins que l'indomable serrell tenia tots els cabells perfectament col·locats. Secretament, ell sempre va pensar que en feia un gra massa. Notava una punxada de vergonya quan li semblava que tothom

es parava a mirar-lo, de tan mudat com anava. Però la mare insistia que no n'havia de tenir, de vergonya. Que si la gent el mirava, era simplement perquè no n'hi havia cap altre de tan ben plantat com ell.»

Sense adonar-se'n, esbossa un petit somriure. Pobra mare! Sempre tan preocupada, tan patidora. No li va fer la vida gens fàcil. Inconscientment, tal vegada per conjurar els fantasmes que pugnen per irrompre, sacseja el cap i torna a tancar els ulls. La tèbia escalfor del sol, que s'escola sense demanar permís per l'estret requadre, li acarona el rostre.

»Vivien al barri de Sants, en una planta baixa de sostres altíssims amb un pati al darrere. El carrer no era gaire ample, però estava ombrejat per uns arbrets que, per Sant Jordi, sempre començaven a florir. A l'estiu, les veïnes treien una cadira a la porta. No havien perdut l'antic costum de quedar-se xerrant a la fresca fins tard, quan afluixava la calor. Ben mirat, el cor de Sants encara conservava l'essència del poblet obrer dels afores que havia estat en el passat. Ell recordava molt bé que, durant la seva infantesa, la gent encara deia: vaig a Barcelona!, per donar a entendre que es dirigia al centre de la ciutat.

»A ell li semblava que, el dia de Sant Jordi, el seu barri brillava com una perla. Al llarg de la famosa avinguda comercial, plena de botigues, les gitanes d'Hostafrancs hi instal·laven paradetes de roses. A primera hora, quan ell i la mare sortien de casa, les flors encara eren fresques i temptadores. Les gitanes, amb ampolles d'esprai manllevades d'usos menys nobles, ruixaven els pètals amb força aigua. De vegades, ell hi acostava un dit tímida. Semblaven de vellut, amb aquelles petites gotes tremoloses com llàgrimes.

»Els llibreters també s’hi posaven. Els volums multicolors, ben distribuïts. Els *bestsellers* ocupaven els llocs més visibles. I els contes infantils, amb dibuixos d’animals i de princeses. A ell li agradava aturar-se a mirar els llibres, però la mare sempre l’estirava i el duia fins el metro. I ell n’estava content, perquè no l’agafava sovint. El metro, amb els sotracs que l’impediien aguantar l’equilibri, li semblava una divertida aventura. De fet, tot és una aventura quan tens pocs anys i la vida et somriu.»

Nota clarament que el mal humor el domina. És com un nus agre que li puja a la boca. Maleïts records, sempre assetjant, sempre esperant astutament dins dels ulls, darrere de les parpelles. Torna a llençar el cigarret i el trepitja. Es frega la cara amb les mans i, amb un gest nerviós, n’encén un altre. Estossega. La gola seca. Es pregunta quina hora deu ser. Aquell matí, de sobte, li sembla estúpidament llarg.

»Pujaven a Plaça de Sants –línia 1, de color vermell– i baixaven a Universitat. El trajecte no era gaire llarg, però suficient per riure. Se separava uns centímetres de la barra metàl·lica on la mare volia que s’agafés i deixava que l’oscil·lació del vagó dominés el seu cos. El joc consistia a intentar mantenir-se quiet, però gairebé sempre el vaivé del metro guanyava la partida, sobretot quan arrancava i frenava, i ell acabava ensopegant amb els peus de la gent o trepitjant la mare. Sovint, ella el renyava una mica, però tot s’arreglava quan arribaven al centre i treien el cap al carrer Pelai.

»El carrer Pelai era un lloc magnífic, una mena d’esclat exòtic de colors i formes. Gernacions de gent anaven i venien en un tràfec inacabable, entrant i sortint de desenes

de botigues molt ben il·luminades. De la mà de la mare, ell ho escodrinyava tot sense perdre's un detall: sabateries, restaurants, gelateries, botigues d'electrodomèstics i de roba. De vegades era difícil no topar amb la gent i calia esquivar-los com en una cursa d'obstacles. La mare sempre li insistia: mira on poses els peus! I li premia la mà ben fort, perquè no es perdés.

»Per Sant Jordi, l'embolic de Pelai es feia més gran. El so de les botzines dels cotxes resultava eixordador i les parades de llibres i de roses, que proliferaven arran de la vorada, complicaven més que d'habitud el trànsit de la gent. Normalment, ells caminaven de pressa. La seva destinació final era una altra. Però ell sempre lamentava que la mare no s'aturés més estona davant dels aparadors, tan plens de meravellosos tresors. Recordava molt bé la botiga de l'Scalextric, amb tots aquells cotxets que semblaven ben bé de veritat.»

Aquest cop li resulta impossible evitar un sospir. Al final, no havia arribat a tenir un Scalextric. Hi havia jugat a casa d'altres nens, però no en va tenir mai un de propi, que pogués muntar i desmuntar quan li vingués de gust i decidir on anirien les corbes i els peralts i quin cotxe conduiria. Li piquen els ulls. Li couen. Mira més enllà del requadre i el maleït sol, cada cop més alt, sembla que se'n rigui. Se sent atrapat entre el disgust motivat pel descontrol dels records i l'atracció irremeiable de la veu del passat. Ell, que sempre intenta mantenir les portes ben tancades. I avui, la simple visió d'un cel blau, un fet tan absurdament insignificant, ha trencat per sorpresa el dic tan curosament construït.

»Les Rambles eren cada any el destí desitjat. Passejar-hi significava pels barcelonins un motiu indiscutible de

plaer compartit. El cor d'una ciutat que batejava, borratxa de sons, de colors, d'aromes. Per Sant Jordi s'amuntegava la gent, milers de caps en dues direccions, amunt i avall, incansables. Les parades de sempre –crits d'ocells, colors de postals, olors de flors– cedien una mica de terreny als taulells de fusta que vessaven de llibres. S'hi congregava tot-hom, gent de totes les classes, de tots els indrets. Escriptors signant llibres, oficinistes, estudiants, mestresses de casa. Qualsevol diria que, en aquella jornada, el món sencer era allà, sota uns plàtans enormes que florien despreocupadament, escampant volves de pol·len que feien plorar els ulls i enrogir les goles.

»Sempre hi havia turistes amb la mirada esbatanada, contempladors d'excepció del gran espectacle, del devessall de formigues humanes que circulaven carregades de tresors literaris, de roses turgents. Carregades de vida. Ell, mirant els estrangers encuriolit, s'imaginava indrets fantàstics i desconeguts on ells arribarien i explicarien emocionats allò que havien viscut a Barcelona. Amb orgull, pensava que, per a tots aquells forasters, l'experiència del 23 d'abril esdevindria un record inoblidable, per sempre.»

Es frega els ulls i torna a tossir. El seu sospir, repetit, sembla més aviat un esbufec.

»Hi havia una cosa que des de petit el subjugava. Les estàtues humanes. Aleshores no n'hi havia gaires i per això resultaven més celebrades. Rotllanes enormes es formaven al voltant dels immòbils personatges, increïblement quietos fins que algú, pietós, els llançava una moneda. Soldats romans, bruixes, espantaocells. Li encantava assistir al seu moviment calculat, suau, com a càmera lenta. La recomposició de la

immobilitat, fins que un altre vianant compassiu rebuscava en la butxaca i trobava un duro, o una pesseta.

»El dia de Sant Jordi sempre se li feia molt curt. La mare i ell dinaven pels voltants de la Plaça de Catalunya i després tornaven a casa, exhausts, però feliços. Portaven llibres per a tots dos i la mare, una rosa. Amb els estalvis que reunia molt a poc a poc i que s'amagava curosament a la butxaca abans de sortir, en el darrer moment li regalava la flor. No volia fer-ho al matí, perquè pensava que la rosa es marciria, tot el dia amunt i avall sota el sol. A més, així li semblava més emocionant. Potser la mare ja no s'ho esperava i tindria encara una sorpresa més gran.

»Gairebé no sopava, de cansat que estava. Però, un cop al llit, l'emoció no el deixava dormir. Tancava els ulls i evocava amb renovat plaer la jornada viscuda. I li semblava tornar a contemplar, vívidament, els antics edificis, vigies del temps alçats a banda i banda de les voreres. L'entrada escandalosa de La Boqueria, la façana majestuosa del Liceu. Els teatres, els hotels, els cafès. Tot una ciutat bategant d'activitat, d'energia. La seva. La seva ciutat. Barcelona.»

Una mena de lament en sordina se li escapa de dins. Ell mateix se'n sorpren. Què coi estic fent?, es pregunta. A aquestes alçades hauria de saber que el passat mai no torna. És només un miratge, un fotut miratge. No podem tirar enrere. Tot es va espatllar molt de pressa per culpa d'aquella pols blanca dominadora i cruel. I ara ja està. El present és aquest.

De sobte, el perllongat so d'un timbre el treu de les cavil·lacions. Per fi! Apaga la cigarreta contra la paret i, alleujat, es precipita amb rapidesa cap a l'exterior. El cel

blau ja no és un petit requadre estret. El té al damunt, relluent i fal·laç. El pati s'omple de gent. Hi ha petits grups que xerren. Ell s'asseu a terra, en un racó, i mira al voltant. Els murs de La Model adquireixen una tonalitat indefinible sota aquell cel blau.

A l'altra banda, Barcelona és un valuós regal. Una capsa daurada lligada amb un enorme llaç vermell que gairebé tothom vol desfer amb delit, amb avidesa.

•ARC•

Trama de carrer

Cristina Balaguer

LA LLUM DEL SOL FA ESTONA QUE NO RESPLENDEIX sobre els carrers de la ciutat de Barcelona. La xafogor, però, sembla que no vol marxar, i s'entesta a endinsar-se per totes i cadascuna de les finestres, que els incauts ciutadans han deixat obertes, arrapant-se als plecs de les pells que hores abans es torraven al sol. Potser aquest any fa la mateixa calor que l'any anterior, però la sensació dels que intenten dormir és que el canvi climàtic és ja un fet i no una predicció alarmista.

Al carrer de les Carretes no dorm ningú. Uns gats en zel no paren de miolar llastimosament mentre fan correddisses fent repicar, de tant en tant, unes ampolles de vidre que la mandra d'algun veí ha impedit que arribessin al lloc correcte per ser reciclades. El camió de les escombraries recull les deixalles de dins i fora dels contenidors del carrer Lleialtat, que ja han començat a deixar anar uns regalims que empudeguen d'una forta ferum tot el carrer. L'endemà,

a primera hora del matí, passarà el petit camió netejador de Barcelona neta i s'endurà les restes fosques i recalitrants que encara quedin i que ara guarneixen les llambordes d'un bonic color vermell molt fosc, que de lluny sembla negre. El carrer quedarà prou net perquè els «coros» puguin desfil·lar demà diumenge sense cap problema, com sempre ho han fet, venint del carrer sant Pacià i enfilant el carrer de les Carretes fins el carrer Sant Pau. Els que ara són al balcó mig despullats intentant atrapar un buf d'aire, demà hi tornaran a ser fidelment per observar les closques dels components de la banda de música desfilant sota els seus ulls endormiscats. El cervell de tots ells, però, estarà lluny de la processó, planejant començar el diumenge apropant-se fins el Paral·lel per comprar el diari i recollir els punts perquè la mestressa aconsegueixi la paella de l'Isma, fent cua per mitja lliura de patates a la xurreria de ca l'Elena o, fins i tot, comprant un tortellet per després de dinar.

En Pere és un d'ells. Fa quaranta anys que, després de casar-se, va deixar el seu minúscul pis de la Barceloneta per llogar-ne un altre, sense bany però una mica més gran, quan la seva dona li va anunciar que estava embarassada. Des de llavors s'han succeït molts canvis al barri. Encara recorda les seves dues filles, que van poder pujar en part gràcies a la llet en pols que es subministrava a les escoles durant la postguerra, fent la comunió a l'església de Sant Pau. La seva dona els havia fet aquells vestidets blancs fistonejats, que van lluir amb tant orgull, a partir d'un tros de tela de cortina que li havia sobrat a la senyora on anava a fer feines. Després, a la petita festa que van fer al terrat de casa, guarnit amb les garlandes del Sant Joan passat, els embrutarien

amb la xocolata desfeta que van repartir entre les seves amigues del Collaso i Gil, però la mare no les va renyar: aquell era el seu dia i l'havien de gaudir al màxim.

La Mariona està estirada plàcidament sobre el jaç comú. En Pere no entén com pot estar-se allà tenint el compte els més de trenta graus que, com voltors, sobrevolen l'estança. Se li escapa que el cansament d'una vida de treball continu, a casa dels altres i a la pròpia, no sap de temperatures. Demà vindran els nés a dinar i ella vol tenir-ho tot a punt. Després d'haver viscut la guerra i haver vist desaparèixer part de la seva família, la Mariona s'ha tornat una dona molt pràctica i té molt clar què és el que importa. Ha après a oblidar el dolor i la llarga estela que sempre deixa per centrar-se en el dia a dia: en l'empedrat que prepararà demà per dinar, en què li haurà de recordar al Pere, mentre es menja el pa amb tomàquet i pernil de l'esmorzar: que es prengui la pastilla de la tensió i que dilluns sense falta vagi a pagar el viatge de l'Imsero i, per què no, li comentarà les darreres xafarderies que ha sentit mentre la Pepi de la perruqueria li posava els bigudins per fer-li la permanent, que amb aquesta calor sempre li queda aixafada.

Fou arrel d'una d'aquestes converses que en Pere es va assabentar que la Dolors, de la polleria, s'havia embolicat amb el Miquel, el gamarús del fill d'en Tomàs, al cel sia. Amb en Tomàs mai van tenir cap problema. En canvi al Miquel li ha faltat temps per mostrar-se tal com és, i dilluns passat ja va reunir tots els veïns per dir-los que es busquessin un altre lloc on viure. Volia fer fora els llogaters dels diversos pisos que son pare li ha deixat en herència per construir uns apartaments tipus *loft* i enriquir-se a costa dels nouvinguts

moderns i amb calés que, incomprendiblement, semblen interessats a conquerir el barri.

La Dolors, que viu just dos pisos més avall però a l'edifici del davant, s'està al balcó en sostenidors i viso. Des d'on és en Pere es pot veure també el menjador on en Gil, el marit de la Dolors, mira la tele en samarreta Abanderado i calçotets. En Pere està tan acostumat a l'escena que no s'entreté a mirar-los ni dos segons i abaixa la mirada cap a un tros de vorera malmesa on ha ensopegat aquest matí. Dilluns trucarà als de l'ajuntament i els recordarà que en aquella zona també hi viuen persones, encara que no sigui un barri que formi part de la ruta del bus turístic.

La Dolors es balanceja harmònicament mentre mira a l'infinit recolzada a la barana del balcó. Es diria que vol seduir a algun vianant despistat que a aquelles hores gosa passar per aquell carrer perdut de Barcelona. Pensa en el seu fill Ramonet, que des de fa un mes festeja amb la filla dels pakistanesos del carrer de la Riereta. Al Miquel no li va fer cap mena de gràcia que es relacionés amb aquests «moros» i així li ho va fer saber al Ramonet fa un parell de dies. I, si no arriba a ser per ella, que els va aturar, gairebé es trenquen la cara l'un a l'altre. En Miquel, però —es diu a si mateixa la Dolors— no tenia res a dir. Al cap i a la fi ell no és son pare i en Gil, que sí que ho és, mai s'ha oposat a la relació del Ramonet amb la Ghazala. Com tampoc podia insultar d'aquella manera a la pobra noia, encara menys quan després d'haver acabar els seus estudis universitaris ha muntat aquell centre on els nens d'arreu del món que ara viuen al barri van a compartir els seus jocs. Malauradament, en Miquel també era propietari del local i més d'un

cop havia amenaçat la Ghazala amb denunciar-la perquè, segons ell, allà s'hi amagaven terroristes islàmics.

La Dolors mai ha pogut entendre com d'un home tan honest i pacífic com el difunt Tomàs en va poder néixer un cap quadrat tant vil i racista com en Miquel. Potser eren els gens de la seva mare que el va abandonar de ben petit i de la qual no se n'ha sabut res mai més. El fet és que es va anar guanyant a pols l'antipatia de tot el barri i, hores d'ara, no es trobaria cap persona que, per un motiu o altre, no desitgés veure'l mort. Quan ella el va conèixer a la polleria però, en va quedar captivada. El Miquel no deixava de ser un home musculós i fort, amb l'atractiu afegit de posseir moltes propietats. Però no va ser fins després de tres mesos de relació clandestina que la Dolors es va adonar que havia comès un gran error, del qual no sabia com desempallegar-se'n.

Ella sempre ha sospitat que en Gil està al corrent d'aquesta relació gairebé des del principi. Segurament havia estat la cotorra de la Pepi qui, des de la perruqueria, ho havia esbombat a tort i a dret. A més, algun dia ella havia arribat amb més d'un blau a la cara i està convençuda que en Gil no s'ha empassat mai cap de les excuses que s'ha inventat.

En Gil està a punt d'adormir-se davant la tele. Decideix anar a dir bona nit a la seva dona. Després de tants anys de matrimoni i infidelitats per part d'ella, encara se la mira embadalit. Està tan enamorat com el primer dia i recorda amb emoció el dia que es van donar el «sí vull» a l'església de Sant Pau. Allà mateix varen fer la foto que tenen al rebedor i que comença a esgrogueir-se. Se la mira un cop més, allà, palplantada al balconet, i es reafirma en ell mateix. Una cosa és que la dona vagi amb qui vulgui i una altra

és que ell permeti que l'amant de torn la maltracti d'aquella manera. Per a ell està tot clar. S'ha fet el que s'havia de fer i tothom n'ha sortit guanyant. Sap que la Dolors està nerviosa per tot el que ha succeït aquest mateix vespre. Però ell confia en la gent i en el pacte secret que en certa manera han establert després d'executar aquell pla perfecte.

En una de les finestres, dues portes més avall, encara hi ha llum. En Toni, el farmacèutic, tampoc no pot dormir. Mai hauria pensat que el que avui ha passat fos possible. Si bé és cert que tota la gent del carrer es coneixien, encara que només fos de vista, mai hauria pensat que poguessin posar-se tots d'acord en alguna cosa. I molt menys en una cosa com aquella.

Ell fa anys que viu al carrer. La farmàcia era del seu tiet però li va vendre quan li varen diagnosticar Alzheimer. Al principi se li va fer feixuc. A tota hora li venia a la ment una imatge del seu tiet oferint-li una bosseta de caramels de farmàcia, com feia quan era petit, i se li omplien els ulls de llàgrimes. Tot el barri el va ajudar a superar-ho, per això no va dubtar a donar-los un cop de mà quan li ho van demanar. Ell també tenia els seus motius. En Miquel havia estat company seu a l'escola. L'esperava al carrer Hort de la bomba per pispar-li l'entrepà i els diners que duia a sobre. D'allò feia molts anys i al cap i a la fi era una bajanada, però darrerament havia començat a pressionar-lo amb amenaces cap a la seva família perquè li donés certs medicaments que, un cop barrejats convenientment, revenia pels carrerons a tocar de la Rambla.

Es van reunir tots al bar d'en Pixaolives fa dos dies per ordir el pla. Es van coordinar perfectament, com si d'una

orquestra es tractés, sabent cadascú quan havia de fer sonar el seu instrument. I aquest mateix vespre tots han tingut l'oportunitat de venjar-se. Amb en Miquel adormit gràcies al formol que en Toni els ha facilitat, han passat un per un pel davant del cos endormiscat. I tal com en Gil, gran lector de novel·les de misteri, va suggerir li han dit «adéu» de manera que mai se sabia exactament qui d'ells havia donat la punyalada definitiva que duria el Miquel a l'altre barri. Després, han acabat la feina amb els estris de la polleria sota les ordres i gràcies a l'experiència de la Dolors.

En Malik se sent molt feliç conduint el camió d'escombraries per aquells estretíssims carrers. Per fi ha aconseguit una feina digna i malgrat que arriba molt tard a casa i la dona i la seva filla Ghazala ja dormen, sap que una feina segura com aquella els permetrà integrar-se definitivament al barri, i sobretot que el seu germà, que només arribar a Barcelona va obrir una cadena de fruiteries, deixarà de titllar-lo d'inútil.

Malgrat que matar un home sempre li ha semblat una barbaritat, impensable en un país occidental com aquell, no va voler dir res i va accedir a posar el punt final a tota aquella història: va buidar el contenidor de les escombraries del carrer Lleialtat dins el camió i va recollir aquell parell de bosses del terra que començaven a regalimar guarnint les llambordes d'un bonic color vermell fosc perquè ja havien començat a empudegar d'una forta ferum el carrer.

•ARC•